

Εἰς τὸν θάλαμον, θάνατ', ἐλθὲ τῶν νυμφίων,
 50 πρὸς μητέρα ἐλθὲ, ὅταν τ' ὄμμα τῆς δύν
 βλέπῃ πρῶτον ἀστὲρ ἀστοργῆς ν' ἀνατέλλῃ.
 Ἐλθὲ ὅτ' ἐλευθέρῃ θεσμῶν ἡ πικνῶλης
 τὴν σκπρὰν τῆς πνοῆς εἰς τὴν γῆν ἀποστέλλῃ,
 κ' ἐρημῶνται χωρία καὶ κλαίουσι πόλεις·
 55 ἢ ὡς νόσους ἐλθὲ, ὡς κοιλύφθαλμος φθίσις,
 ὡς σεισμὸς ἀνκτρέπων, ἢ ὡς τρικυμία,
 ἢ ὅποταν ὀργᾷ εὐτυχῆς ἡ καρδίᾳ,
 ἢ εἰς πότους, εἰς ἄσματα ἢ εἰς ὀρχήσεις·
 εἶσαι φάσμα ἀπαίσιον. Σκότος ἀβύσσου,
 60 τάφος μέλας, καὶ κώδων, καὶ μάρμαρον κρύον,
 ἀγωνίαι καὶ γόοι καὶ ῥύσεις δακρύων,
 γνωστοί, ἄγνωστοι φόβοι, εἰσὶν ὁπαδοί σου.
 Ἀλλ' εἰς ἥρωα ὅστις ἤγειτ' ἐλευθέρων,
 ἂν τὴν νίκην αὐτῶν ἀσφαλίζῃ ἡ θανή του,
 65 ἡ φωνή σου ἤγχε καθὼς λόγος προφήτου
 εὐλογίᾳς κ' εὐχᾶς εἰς τὸν τάφον του φέρων
 τῶν παρόντων γενῶν καὶ γενῶν τῶν ὑστέρων.
 Ἐλθὲ ὅταν τῆς δόξης κερδήσῃ τὸ στέμμα,
 ἐλθὲ φέρων τὴν δάφνην ἣν ἔβαψεν αἷμα,
 70 ἐλθὲ ὅτ' εὐφημῆται, καὶ ἔστιν ὁ κοῖλος,
 ὁ σβεστός ὀφθαλμός σου τῷ θνήσκοντι φίλος,
 ὡς τῷ ζῶντι εἰς εἰρκτὴν τ' οὐρανοῦ οἱ φωστῆρες·
 καὶ αἱ χεῖρές σου, ὡς τὴν ζωὴν του ἐπῆρες,
 ἀδελφοῦ ξαναγοὶ τῷ ἐφάνησαν χεῖρες.
 75 Καὶ ὅποταν τὸν ἔκραξας, ἦν ἡ κραυγὴ σου
 οἷα ἦν εἰς τὸν μέγαν υἱὸν τῆς Γενόης
 ἡ ἀγγεῖλας ὅτι ἐγγὺς ἦν τῆς νήσου
 τῶν Ἰνδῶν, ἀφ' ἧς, ἄρωμα φέρουσ' ἀλόης,
 τῷ προσέπνευσαν αὖρα θερμὴ, ζεφυρίτις,
 80 καὶ διέσπειρον βάλαμ' ἀνθῶν οἱ παρσοὶ τῆς,
 ὅτ' εὐώδεις ἐκτάσεις παράσασα χλόης,
 εἰς τὸ κύμα ἐφύσ' ἀπαλῶς τῆς Ἀίτης.

Κεῖσο, Βότσαρη, ὅπου τοσοῦτοι μεγάλοι,
 οὐκ ἐγγράφῃ Κλειῶ εἰς τὰς δέλτους τῆς μνήμης.
 85 Τάφος οὐτις τὴν φήμην τοῦ σοῦ ὑπερβάλλει
 οὐδ' εἰς ταύτην τὴν ἐξοχὸν χώρην τῆς φήμης.
 Ἡ Ἑλλάς δὲν σ' ἐκήδευσεν φέρουσ' ἀνθέων
 νεκρωσίμων στεφάνους πλεκτοὺς εἰς τὰς χεῖρας,
 οὐδ' ἐκάλυψε σοῦ τὸν νεκρὸν εἰς παρφύρας,
 90 ἐπιδείξεις πομπῶν τοῦ θανάτου ματαίων.
 Πλὴν τηρεῖ σου τὴν μνήμην, υἱοῦ ὃν ἐφίλει,
 αὐτὸς πικρὰ τὴν ὠρφάνευσεν ἄωρος μοῖρα.
 Διὰ σὲ τοῦ λοιποῦ τῶν υἱῶν τῆς ἡλύρας,
 καὶ τοῦ ψάλτου τὰ μέλη, τοῦ γλύπτου ἡ σμίλη·
 95 διὰ σὲ οἱ γεννέθλιοι ἤχοι κωδῶνων,
 θὰ ψελλίζουσιν τὰς πράξεις τὰς σᾶς τὰ παιδία,
 διὰ σὲ θὰ προσεύχεται πᾶσα καρδίᾳ
 εἰς καλύδας πτωχῶν καὶ εἰς αὐλὰς ἡγεμόνων.
 Τοῦ ὀπλίτου, ὀρώγτος πρὸς σὲ τὸν ἀνδρείον,

400 ἀνδρειότερον θέλει κτυπᾷ ὁ βραχίων·
 καὶ ἡ κόρ' ἡ πιστὴ σου, δειλὴ ὡς ἐρῶσα,
 εἰς τὸ τέλος τὸ μέγα τὸ σὺν ἀπορώσῃ,
 τὴν ῥοὴν τῶν πικρῶν τῆς θᾶ παύῃ δακρύων.
 Καὶ ἡ μήτηρ τῶν τέκνων σου, ἂν καὶ ἀγγέλλει,
 405 ὁ σβεστός ὀφθαλμός καὶ τ' ὠχρὸν μέτωπόν τῆς
 τὴν ἀκοίμητον μνήμην τῶν πρὶν ἡμερῶν τῆς
 καὶ τὰς θλίψεις τὰς νῦν, ἃς νὰ κλαύτῃ δὲν θέλῃ
 καὶ ἡ θρέψας σὲ εἰς ἀγκάλην μητρίαν,
 εἰς φιλόξενον πέριξ καθήμεν' ἐστίαν,
 410 περὶ σοῦ μετ' ἀνύγων λαλοῦσιν ὁμιμάτων,
 ἐπειδὴ ἐλευθέρων ἀνδρῶν πρωτοστάτης,
 τῆς πατρίδος τὸ ξίφος ἐκπνέων ἐκράτεις,
 καὶ ἐτάχθης θανῶν εἰς χορὸν ἀθανάτων.

P.

ΠΑΝΔΩΡΑ.

ΑΡΧΑΙΑ ΩΡΟΣΚΟΠΙΑ. Πρώτη ἡ Κίνα, ἥτις πρὸ
 παντὸς ἄλλου ἔθνους ἐνπασχολήθη εἰς τὰς ἐπιστήμας
 καὶ ἔκρινεν ἀνακαλύψεις, ἐμέτρησε τὸν χρόνον. Κατὰ
 τὰ κινεζικὰ βιβλία 2,952 ἔτη πρὸ τῆς ἡμετέρας
 χρονολογίας ἔζη ὁ αὐτοκράτωρ Φύχι, ὅστις κατεγί-
 νετο εἰς τὴν ἀστρονομίαν καὶ ἐγίνωσκε τὰ οὐράνια
 σώματα. Λέγουσι δὲ ὅτι καὶ ὁ Τσὲν Κόγκ ἐκμα-
 πικτηρήσεις ἑνδεκά αἰῶνας π. Χ. περὶ τῆς μεσημ-
 ῆρινθς σκιάς, ἀλλὰ δὲν σώζονται ἀποδείξεις.

Ἀλλὰ τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἡ ἰδέα τοῦ καταμε-
 ρισμού τῆς ἡμέρας εἰς ἰσόχρονα μέρη, καὶ ὁ κανο-
 νισμὸς καὶ τὸ μέτρον αὐτῶν κατὰ τὴν φαινομένην
 πορείαν τοῦ ἡλίου, εἶναι ἀρχαιοτάτα. « Πόλον μὲν
 γὰρ καὶ γνώμονα, καὶ τὰ δωδέκα μόρια τῆς ἡμέ-
 ρας παρὰ Βαβυλωνίων ἔμαθον οἱ Ἕλληνες, » λέγει
 ὁ Ἡρόδοτος (Β'. 409). Ἡ πρώτη καταμέτρησις τοῦ
 χρόνου ἐγένετο ἀναντιρρήτως διὰ τοῦ ἡλιοστασίου·
 βελόνῃ ρίπτουσα τὴν σκιάν αὐτῆς ἐπὶ ὀμκλῆς ἐπιφα-
 νείας θὰ ὑπῆρξε τὸ πρῶτον δοκίμιον τοῦ γνώμονος·
 ὑπάρχουσι δὲ καὶ τινες ἀρχαιολόγοι δοξάζοντες ὅτι
 οἱ ὀβελίσκοι ἐχρησίμευσαν ἀντὶ μεγάλων γνωμόνων.

Κατὰ τὸν Πλίνιον (Hist. nat. L. XXXVIII. c. 8),
 ὁ πρῶτος οἰκοδομήσας ὀβελίσκον ὠνομάζετο Μί-
 στρης ἡ Μίτρης, καὶ ἦτο βασιλεὺς τῆς Ἡλιουπόλεως
 ἡ Βαβυλὼν, ὅπου ἐπεκράτει ἡ λατρεία τοῦ ἡλίου ἡ
 Μόχα. Διογένης δὲ ὁ Λαέρτιος ἀποδίδει τὴν ἐρεῦρε-
 σιν τοῦ γνώμονος εἰς τὸν Ἀναξίμανδρον, γεννηθέντα
 ἐν Μιλήτῳ 610 ἔτη π. Χ, μαθητεύσαντα ὑπὸ τὸν
 Θαλῆν καὶ διαδεχθέντα αὐτὸν εἰς τὴν ἰωνικὴν scho-
 λήν· προστίθησι δὲ ὅτι καὶ ἄλλαι ἀστρονομικαὶ καὶ
 γεωγραφικαὶ ἀνακαλύψεις ἐγένοντο ὑπὸ τοῦ Ἀναξι-
 μάνδρου. Ἐπειδὴ ὁμως ὁ γνώμων ἦτο γνωστὸς πρὸ
 τῆς ἐποχῆς τοῦ σοφοῦ τούτου, τὰ ὑπὸ τοῦ Διογένης

λεγόμενα δὲν φαίνονται ἀνεπίδεκτα ἀμφισβήτησεως. Ἰσως ὁ Ἀναξίμανδρος εἰσήγαγε πρῶτος εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν χρῆσιν τοῦ γνώμονος. Ὁ ἐν Ἀκαδαίμονι ὑπάρχων τότε σκιοθῆρας συνίστατο εἰς κάθετον βελόνην, ἥτις ἐδείκνυσεν ἐπὶ ὀριζονταίου ἐπιφανείας διὰ τῆς ἄκρας τῆς σκιᾶς αὐτῆς τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας· ὁ δὲ σοφὸς ἐκεῖνος μετεχειρίζετο αὐτὸν, τὸν ὅποιον ἐθαύμαζον οἱ Σπαρτιάται, ὅπως παρατηρῇ τὰς τροπὰς καὶ τὰς ἰσημερίας. Ἄρα ἐλανθάνθη ὁ Πλίνιος εἰπὼν (II, 67) ὅτι ὁ διάδοχος τοῦ Ἀναξίμανδρου Ἀναξίμανης ἐφεῦρε τὸ ἡλιοστάσιον, ἀπατηθεὶς ἴσως ὑπὸ τῆς προσομοιότητος τῶν ὀνομάτων. Ὅπως δὴποτε ἡ δόξα τῆς ἀνακαλύψεως, ἢ μᾶλλον τῆς διαδόσεως τῆς χρήσεως τοῦ ἡλιοστασίου ἀνήκει εἰς τοὺς φιλοσόφους τῆς ἰωνικῆς σχολῆς.

Ἀναγνωρισθείσης τῆς ὀφειλείας τοῦ ἡλιοστασίου (εἰ καὶ ὁ ἐπικούρειος Διογένης ὁμολογεῖ αὐτὸ χρήσιμον μόνον διὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος), ἡ περὶ τοῦ γνώμονος ἐπιστήμη ἐχώρει καθ' ἑκάστην πρὸς τὴν τελειοποίησιν. Ὁ χαλδαῖος ἀστρονόμος Βερόσης ἢ Βερούσχαρ, κατεσκεύασεν ἡλιοστάσιον τὸ ὅποιον ὠνόμασεν ἡμικύκλιον. Διακόσια δὲ ἐν ἔτη π. Χ. ὁ ἐκ Σάμου ἀστρολόγος Ἀρίσταρχος ἐφεῦρεν ἡμισφαιρικὸν ἡλιοστάσιον ἔχον δίσκον, τὸ ὅποιον τροποποιηθὲν μετὰ ταῦτα ὠνομάσθη σκαφίς, διότι ὁ ὠροδείκτης ἔρριπτε τὴν σκιὰν αὐτοῦ εἰς κοῖλον λεκανοειδὲς ἀγγεῖον. Διακόσια δώδεκα ἔτη π. Χ. ὁ Ἑρκτοσθένης, ὅστις πρῶτος ἐπεχείρησε νὰ μετρήσῃ τὴν διάμετρον τῆς γῆς, μετεχειρίσθη τὴν σκαφίδα.

Ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ ἀναγινώσκουμεν τὸ ἐξῆς ὠραῖον ἐπιγράμμα, τὸ ὅποιον ἦτο κεχραγμένον περὶ ἡλιοστάσιον·

«Ἐξ ὥραι μόχθοις ἱκανώταται· αἱ δὲ μετ' αὐτὰς
γράμμασι δεικνόμεναι ΖΗΘΙ λίγουςι βροταῖς.

Ὁ ἐπιγραμματοποιὸς λέγων τὰς μετ' αὐτὰς ὥρας, ἐννοεῖ τὴν 7, 8, 9 καὶ 10, τὰς ὁποίας σημαίνουναι τὰ τέσσαρα στοιχεῖα Ζ, Η, Θ καὶ Ι τοῦ ἀλφριθμοῦ.

Κατὰ τὸν πρῶτον Καρχηδονικὸν πόλεμον, ὁ Μάρκος Βαλέριος Μεσσάλας εὔρεν ἐκ Κατάνῃ γνώμονα, τὸν ὅποιον μετακομίσας εἰς Ρώμην ἔθετο πρὸ τοῦ βήματος τοῦ φόρου· ἐπειδὴ ὁμως δὲν εἶχε κατασκευασθῇ διὰ τὸν μεσημβρινὸν τῆς πόλεως αὐτῆς, δὲν ἐδείκνυσεν ἀκριβῶς τὴν ὥραν· διὰ τοῦτο ἀντικατέστησαν ἄλλον ἐπὶ τοῦ κήνσωρος Κ. Μ. Φιλίππου.

Ἄλλοι πάλιν βεβαιοῦσιν ὅτι τὸ πρῶτον ἐν Ρώμῃ κατασκευασθὲν ἡλιοστάσιον ἐγένετο 370 ἔτη π. Χ. κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Λουκίου Παιπίου Κούρσουρος.

Δώδεκα ἔτη πρὸ τῆς Χριστοῦ γεννήσεως ὁ ἐξ Ἀντιοχείας Μάρκος Μανίλιος, ἐνσχολούμενος ἐν Ρώμῃ εἰς γνώμονας, ἔθετο εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ἐν τῷ πεδίῳ τοῦ Ἄρεως ὀδεῖσκου μεγίστην κεχρυσωμένην σφαῖραν, ἥς τινας ἢ σκιά ἐδείκνυε τὴν ὥραν.

ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΓΛΩΣΣΗΣ. Ὁ Κ. G. Kossovicz, καθηγητὴς ἐν τῷ ἐν Πετροπόλει πανεπιστημίῳ, γνωστὸς ἐκ πονημάτων ἀξίων πολλοῦ λόγου ἅτινα ἐξέδοτο περὶ τῶν περσικῶν διαλέκτων, ἐδημοσίευσεν τὸ παρελθὸν ἔτος βιβλίον ἔχον τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν· «Gātha ahunavaiti, Zarathustrica, carmina septem...», ἐν ᾧ ἀνακαλύπτει τὴν ὑπαρξίν γλώσσης ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων. Γνωστὸν ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη φυλὴ, κατοικοῦσα τὰ κατ' ἀρχὰς ἐπὶ τῶν Ἡμωδῶν ὄρεων ⁽¹⁾ καὶ κατὰ τὰς περὶ αὐτὰ πεδιάδας, διηρέθη εἰς δύο, ὧν οἱ μὲν τραπέντες πρὸς μεσημβρίαν κατεστάθησαν ἐν τῇ Ἰνδίᾳ, οἱ δὲ ἀναβάντες πρὸς ἄρκτον κατόικισαν τὴν Περσίδα. Καὶ τῶν μὲν μεσημβρινῶν ἀποίκων ἡ γλῶσσα τελειοποιηθεῖσα ἐγένετο ἡ σανσκριτικὴ, ἐξ ἧς παράγονται πᾶσαι αἱ διάλεκτοι τῆς καθ' ἡμᾶς Ἰνδίας, τῶν δὲ βορείων ἐγένετο ἡ ζενδική. Τοιαύτη ἐπεκράτει δόξα πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ἀνά χειρὸς βιβλίου. Ἀλλ' ὁ σοφὸς τῆς Πετροπόλεως καθηγητὴς, μετὰ πολλὰς λεπτομερεῖς ἐρεῦνας, ἀνεκάλυψε τινα ἀρχαιοτέραν τῆς ζενδικῆς, τὴν διάλεκτον ἣν καλεῖ Gātha.

Εἰς τὴν ἀνακάλυψιν αὐτὴν συνετέλεσεν ἰδίως ἡ ἄσκησις καὶ βαθεῖα μελέτη τῶν ζενδικῶν κειμένων, τῶν ὁποίων τὰ μυστήρια πρῶτος ἀνέγνω ὁ K. Burouf. Παραδεχθεὶς τὴν μέθοδον τοῦ σοφοῦ τοῦτου, καὶ ἀσπασθεὶς τὰ ἔργα δύο σοφῶν Γερμανῶν, τοῦ Spiegel καὶ Justi, ἀνέγνω τὸ δυσκολώτατον τῶν κειμένων τῆς Ζενδ-Ἀβέστα, ὃ καὶ ἐδημοσίευσεν τὸ 1865 ἔτος ἐν Παρίσι, μεταφράσας καὶ σχολιάσας λατινιστί. Πρώτη ἡ Γερμανία ἐξετίμησε τὸ ἔργον τοῦ Κ. Κόσσοβιτς, ὅστις ἐπὶ ἀπὸ τοῦ 1861 εἶχε συγγράψῃ περὶ τοῦ προκειμένου βωσιστί, καὶ κατέδειξε διὰ τοῦ Κ. Spiegel τὴν ἀξίαν τῆς ἀνακαλύψεως.

Αἱ ἑπτὰ Gāthas τὰς ὁποίας ἐδημοσίευσεν ὁ βώσος καθηγητὴς, παριστάνουσιν τὰ ἀρχαιότατα γραπτὰ μνημεῖα τῆς διδασκαλίας τοῦ Ζωροάστρου, συγκροτοῦσι τὸ ἀρχαιότατον μέρος τοῦ Codex saeui ἐν τῇ *ierā biblā* τῆς Ἀβέστας, συντεθείσῃ ἐν Περσίδῃ κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς δυναστείας τῶν Σασσανιδῶν. Αἱ ἑπτὰ αὐταὶ Gāthas ἀποτελοῦσι σειρὰν ὕμνων διὰ στίχων, τῶν ὁποίων ἡ γλῶσσα εἶναι πολὺ ἀρχαιοτέρα τῆς τοῦ θρησκευτικοῦ κώδικος τῶν πάλαι Περσῶν. Τρανὴν δὲ ἀπόδειξιν τῆς ἀρχαιότητος αὐτῆς ἔχομεν ὅτι οὔτε ὅτε ὠμιλεῖτο ἡ γλῶσσα ἐν ἡ ἐγγραφῇ ἡ Ζενδ-Ἀβέστα ἦτο καταληπτή.

Οἱ καταγινόμενοι εἰς τὴν ζενδικὴν Εὐρωπαῖοι ἐθεώρουν μέχρι τοῦδε τὰς Gāthas αὐτὰς ὡς τεμάχια ἀσυνάρτητα καὶ σχεδὸν ἄμοιρα ἐννοίας, καὶ διὰ τοῦτο παραδοξωτάτας γνώμας ἐξέφρασαν περὶ αὐτῶν οἱ

(1) Τὰ κατὰ τῶν νεωτέρων ἡμῶν γεωγράφων ὀνομαζόμενα ἑσφοφώγως ἱμαλῆαι.

δνομαστοτατοι τῶν περὶ τὰς ἀσιατικὰς γλώσσας ἀσχολουμένων. Αἱ ἀληθοῦς ἄρα ἀνακαλύψεως εὐηργέτησεν ἡμᾶς ὁ σοφὸς Ρῶσος μεταφράσας καὶ ὑπομνηματίσας λατινιστὶ τὴν πρώτην συλλογὴν τῶν ζωροαστρείων ὕμνων. Ἡ φράσις αὐτῶν εἶναι ἐξαισία μέχρι σχεδὸν τελειότητος, ὁ δὲ ποιητὴς κηρύττει τὴν ὑπαρξίν τοῦ ὑπερτάτου ὄντος, οὕτινος ὁμολογεῖ τὴν δύναμιν καὶ τὸ κράτος.

Πολλοὶ δοξάζουσιν ὅτι ὁ Ζωροάστρης ἦτο πρόσωπον μυθώδες· ἀλλ' ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν Gāthas πειθόμεθα ὅτι ὁ προφήτης καὶ νομοθέτης αὐτὸς τῆς Περσίδος ὑπῆρξε πράγματι· καὶ τοῦτο βαθαίως θέλει ἀποδειχθῇ ἔτι μᾶλλον, ὅταν ὁ Κ. Κόσσοβιτζ δημοσιεύσῃ, ὡς ὑπόσχεται, καὶ τὰς λοιπὰς Gāthas (¹).

ΦΛΟΙΟΣ ΚΙΝΑΣ. Ἐπειδὴ σχεδὸν δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος μὴ μεταχειρισθεὶς τὴν κινίνην κατὰ τῶν πυρετῶν ἢ τὸν φλοιὸν τῆς Κίνας ὡς ἐνδυναμωτικόν, καὶ ἐπειδὴ ἀμφότερα παρέχουσι μεγίστην ὠφέλειαν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, νομίζομεν καλὸν νὰ μάθῃ ἕκαστος ὀλίγον περὶ αὐτῶν.

Τὸ 1600 ἔτος περίπου ἔγινε γνωστὸς ὁ φλοιὸς τῆς Κίνας εἰς τὴν Εὐρώπην. Ὁ ἀντιβασιλεὺς τῆς ἐπαρχίας Λόζα καταληφθεὶς ὑπὸ πολυχρονίου πυρετοῦ, κατὰ τὴν συμβουλὴν ἐγχωρίου τινὸς Ἀμερικανοῦ ἐθεραπεύθη διὰ τῆς χρήσεως τοῦ φλοιοῦ τῆς Κίνας. Τὸ δὲ 1818 ὁ ἀντιβασιλεὺς ἐσύστησε τὴν χρῆσιν τοῦ φλοιοῦ τούτου εἰς τὴν ὑπὸ πυρετοῦ βασανιζομένην σύζυγον τοῦ ἀντιβασιλέως τῆς Περουβίας, ἣτις καὶ ἐθεραπεύθη. Ἡ Κόμησσα Κίγχοнос θεραπευθεῖσα ὡσαύτως συνετέλεσεν εἰς τὴν διάδοσιν τοῦ φλοιοῦ, ὥστε πρὸς τιμὴν αὐτῆς ἐκλήθη ἡ ἐξ αὐτοῦ κατασκευασθεῖσα κόνις, κόνις τῆς Κομήσσης, Pulves Comtessæ. Ἐκτοτε διεδόθη ἡ χρῆσις τοῦ φλοιοῦ ἐν Εὐρώπῃ, καὶ πρὸς τοῦτο συνετέλεσαν οἱ ἐν Ρώμῃ Ἰησουῆται τὸ 1649, καθὼς καὶ οἱ ἱερεῖς ἄλλου τινὸς τάγματος τῶν Καρτουσιανῶν, οἵτινες μεγάλα ποσὰ φλοιοῦ ἐκ τῆς Ἀμερικῆς εἰς Εὐρώπην ἀπέστειλαν καὶ διένειμαν· ὅθεν ἡ κόνις τῆς Κίνας ἔγινε γνωστὴ καὶ ἄλλην τὴν Εὐρώπην ὑπὸ τὸ ὄνομα κόνις τῶν Ἰησουιτῶν καὶ Καρτουσιανῶν. Pulvis Jesuitanum et Carthusianorum. Τὸ 1679 ἡγόρασε Λοδοβίκος ὁ ΙΔ' τὸ ἀντιπυρετικὸν μυστήριον

ἀπὸ τὸν Ἀγγλον Robert Talbor, ἀντὶ 2,000 λιρῶν καὶ ἰσοδίου συντάξεως.

Ἡ σύναξις τοῦ φλοιοῦ τῆς Κίνας ἔχει πλειοτέρας δυσκολίας παρ' ὅσον συνήθως στοχάζονται οἱ Εὐρωπαῖοι. Τὰ διάφορα εἶδη τῶν δένδρων τῆς Κίνας, φύονται ἐν μέρει μὲν ἐπὶ ὑψηλοτάτων ὀρέων, ὥστε δυσκολώτατον εἶναι νὰ πλησιάσῃ τις εἰς αὐτά, ἐν μέρει δὲ εἰς βυθότατα ρέυματα μεταξὺ ἀειπλῶν δασῶν, ἐρημιῶν καὶ ἐλῶν. Αἱ δυσκολίαι αὗται αὐξάνουσιν ἔτι μᾶλλον ἕνεκα τῶν ὑετῶν, οἵτινες κατακλύζουσι τὴν γῆν ἐν ὥρᾳ τῆς συγκομιδῆς. Τὰ δένδρα φύονται πολὺ διεσπαρμένα, ὥστε ἐντὸς ἐκτεταμένης περιφερείας πολλάκις εὐρίσκονται ὀλιγώτατα. Οἱ Ἰνδοὶ εἰς τὴν ἔρευναν τῶν δένδρων τούτων ὀδηγοῦνται ἀπὸ τὰς ῥοδόχρους κορυφάς, αἵτινες φαίνονται μακρόθεν ὡς ἀνθοδέσμη. Ἡ ὥρα τῆς συγκομιδῆς δὲν εἶναι ὀρισμένη, ἀρκεῖ μόνον νὰ γίνῃ εἰς καλὸν καὶ ξηρὸν καιρὸν. Διὰ νὰ γνωρίζωμεν δὲ ἂν ὁ φλοιὸς ἔχῃ τὴν ἀπαιτουμένην ὀριμότητα, ἀποκόπτομεν τινὰ τεμάχια αὐτοῦ, καὶ ἂν μετὰ παρέλευσιν τριῶν ἡμερῶν λεπτῶν γίνῃ κοκκινωπὸς θεωρεῖται ὀριμος· εἰ δὲ τὸ ἐναντίον, ἀναβάλλεται ἡ σύναξις. Ὄταν ἀνακαλυφθῇ μέρος εἰς τὸ ὅποιον εὐρίσκονται πολλὰ δένδρα, οἱ ἐκφλουδιστὰὶ κατασκευάζουσι περὶ αὐτὸ καλύβας, ἐν μέρει πρὸς κατοικίαν, καὶ ἐν μέρει πρὸς φύλαξιν καὶ ξήρανσιν τοῦ συναχθέντος φλοιοῦ. Ἀφοῦ δὲ γίνωσιν ἅπασαι αἱ προετοιμασίαι κόπτονται τὰ δένδρα, καὶ ἐντὸς μιᾶς ἢ δύο ἡμερῶν ἐκφλουδίζονται οἱ κλώνες· τὰ δὲ λοιπὰ ἐκτελοῦνται κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον. Ὁ ἐκφλουδιστὴς καλούμενος Cascarilhero, ἐκ τῆς ἰσπανικῆς λέξεως cascá=φλοιὸς, κρατῶν τὸν κλῶνα μὲ τὴν ἀριστεράν, κόπτει διὰ μαχαιριδίου τὸ ὅποιον κρατεῖ εἰς τὴν δεξιὰν κυκλοειδῶς τὸν φλοιὸν μέχρι τοῦ ξύλου, καὶ συγχρόνως ἐκβάλλει τὸν φλοιὸν ἀπὸ τὸν κλῶνα. Τὰ ἀποτμηθέντα τεμάχια ἐξαπλοῦνται κατὰ στρώματα εἰς τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ἕκαστον αὐτῶν νὰ εἶναι ἐλεύθερον καὶ νὰ μὴ ἐγγίξεται παρ' ἄλλου, διότι τότε ὁ φλοιὸς ξηραίνεται ταχέως στρεφόμενος πρὸς τὰ ἔσω.

Ὁ ἀπεξηραμμένος φλοιὸς ἐντίθεται εἰς σάκκους καὶ μετακομίζεται εἰς ἀποθήκας, ὅπου ἀποταμιεύμενος εἰς κιβώτια λεγόμενα Geropen, μεταφέρεται εἰς τὴν Εὐρώπην. Γίνεται δὲ τοῦτο ἀφοῦ καλῶς ξηρανθῇ, διότι ἄλλως εὐρωτιζέται, θερμαίνεται καὶ φθείρεται.

Τὰ κυριώτερα εἶδη τοῦ φλοιοῦ τῆς Κίνας διακρίνονται ἐκ τοῦ χρώματος, φαιοῦ, κιτρίνου καὶ ἐρυθροῦ.

Σ. ΑΔΑΝΔΕΡΡΕΡ,

(¹) Τὸ ἀνωτέρω ἀρθρίδιον ἡρانیσθημεν ἐκ τῆς ἐν Βρυξέλλαις ἐκδιδομένης ἐφημερίδας «Le Nord.» Νομίζομεν ὅμως ὅτι ἀπατάται ὁ γράψας βεβαιῶν ὅτι τὴν διάλεκτον ἣν καλεῖ gātha ἀνεκάλυψεν ὁ Κ. Κόσσοβιτζ· διότι πολὺ πρὸ αὐτοῦ, τὸ 1858, ἔιν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Βόννης καθηγητῆς D^r. Martin Haug ἐξέδοτο ἐν Λειψίᾳ πέντε τῶν ἀνωτέρω μνημονευομένων gāthas (Die fünf gāthas κλ.) μετὰ λατινικῆς καὶ γερμανικῆς μεταφράσεως καὶ μετὰ μακρῶν σχολίων. Ἰσως ὁ ῥῶσος καθηγητὴς ἡρμάνευσεν ἄλλως πως αὐτάς, ἀλλὰ δὲν φαίνεται ὅτι καὶ ἀνεκάλυψε νέαν διάλεκτον.